

Credința și fapta

Foaie duminicală a parohiei "Toma Cozma"

Duminica a opta după Rusalii

În această săptămână,
luni:

Adormirea Maicii Domnului

Grafiță realizată de Elena Mertiariu

Evanghelia duminicii

Înmulțirea pâinilor în pustie

Matei XIV, 14-22

14. Și ieșind, a văzut mulțime mare și I S-a făcut milă de ei și a vindecat pe bolnavii lor.
15. Iar când s-a făcut seară, ucenicii au venit la El și I-au zis: locul este pustiu și vremea iată a trecut: deci, dă drumul mulțimilor ca să se ducă în sate, să-și cumpere mâncare.
16. Iisus însă le-a răspuns: N-au trebuință să se ducă; dați-le voi să mănânce.
17. Iar ei I-au zis: Nu avem aici decât cinci pâini și doi pești.
18. Și El a zis: Aduceți-Mi-le aici.
19. Și poruncind să se așeze mulțimile pe iarbă și luând cele cinci pâini și cei doi pești și privind la cer, a binecuvântat și, frângând, a dat ucenicilor pâinile, iar ucenicii mulțimilor.
20. Și au mâncat toți și –au săturat și au strâns rămășițele de firimituri, douăsprezece coșuri pline.
21. Iar cei ce mâncaseră erau ca la cinci mii de bărbați, afară de femei și de copii.
22. Și îndată Iisus a silit pe ucenici să intre în corabie și să treacă înaintea Lui, pe țărnul celălalt, până ce El va da drumul mulțimilor.

Din tâlcuirea Evangheliei

- Arhim. Teofil Părăian -

N-au înțeles nici ucenicii atunci, nu înțeleg nici mulți de acum, ce anume a vrut Domnul Hristos să spună când a zis: "Dați-le voi lor să mănânce". Era firesc să nu înțeleagă ucenicii când au văzut atâta mulțime în jurul lor și ei aveau doar cinci pâini și doi pești. Cum, din cinci pâini și doi pești să sature așa mare mulțime de oameni. Dar, Domnul Hristos care a spus cuvânt veșnic în auzul ucenicilor și în auzul tuturor celor ce aud, și în cunoștința tuturor celor ce citesc din Sfânta Evanghelie aceste cuvinte, a spus cuvânt veșnic pentru toată lumea, și prin aceasta vrea să ne angajeze unii față de alții, să nu trăim în chip singuratic, ci să fim gata totdeauna să fim binevoitori, să ne silim să producem ceva, să realizăm ceva ca să putem fi de folos celor din jurul nostru, celor care au trebuință de noi.

Ce-au dat ucenicii Domnului Hristos ca să sature mulțimea cea mare de oameni? Cinci pâini și doi pești. Ba, încă Sfântul Evanghelist Ioan ne spune că cele cinci pâini și cei doi pești le-a avut un tânăr, tânărul le-a dat ucenicilor, iar ucenicii, Domnului Hristos

(continuare în pagina a 3-a)

O, preaslăvită minune! Izvorul vieții în mormânt se pune, și scară către Cer mormânt se face; veselește-te Ghetsimani, a Născătoarei de Dumnezeu sfântă casă. Să strigăm credincioșii, pe Gavriilavânt începător cetelor: Cea plină de Dar bucură-te, cu tine este Domnul ce ce dă lumii prin tine mare milă.

Stihiră la Vecernia Mare a sărbătorii
Adormirii Maicii Domnului

Adormirea Maicii Domnului

Ziua de 15 august este pentru toți creștinii ortodocși, ziua de "Sfânta Maria Mare", în care Biserica prăznuiește "Adormirea Maicii Domnului", mutarea sa din viața pământească în Împărăția cea veșnică, în ceruri.

Deși în Sfânta Scriptură nu găsim informații referitoare la Adormirea Maicii Domnului, totuși Sfânta Tradiție aduce mărturie că încă înainte de plecarea din lumea aceasta a Maicii Sale, Iisus Hristos a trimis pe același Arhanghel Gavriil care adusese Buna Vestire a Întrupării, să anunțe pe Sfânta Fecioară că urmează a se muta la mărirea și cinstea de Împărăteasă a Cerurilor.

Tot din Sinaxarul sărbătorii aflăm că Arhanghelul Gavriil, în locul crinului de la Bunavestire purtând în mână o ramură de finic a vestit Celei Preacurate: "Aceasta zice Fiul tău: «vremea este a muta pe Maica Mea la Mine. Nu te teme de aceasta, ci primește cuvântul cu bucurie, de vreme ce vii la viața cea nemuritoare»".

Atunci a urcat Maica pe muntele Golgota, unde avea obiceiul să se roage, retrăind, pas cu pas, drumul crucii. Și s-a întâmplat atunci un lucru minunat: de la sine s-au plecat pomii ce erau pe munte, dând cinste și închinăciune Stăpânei, ca și cum ar fi fost niște slugi însuflețite.

După rugăciune s-a întors acasă și îndată s-a cutremurat casa cu totul iar ea, aprinzând multe lumânări și mulțumind lui Dumnezeu, a chemat pe Sfintele femei lângă Dânsa, a aranjat casa și patul ei, și s-a gătit ca pentru un mare drum, zicându-le tuturor celor ce erau de față: „Iată, a sosit vremea ca eu să vă las și să mă duc la Fiul Meu”. Apoi s-a întins pe pat și a adormit în Domnul. Iar apostolii cântând duios, împreună cu îngerii din ceruri, au pornit cu trupul Maicii Domnului către Grădina Ghetsimani unde l-au așezat în mormânt.

Prin rânduială dumnezeiască, Sfântul Apostol Toma a ajuns mai târziu și dorind a se încredința de Adormirea Maicii Domnului, deschizând mormântul, au putut cu toții a constata minunea: în mormânt rămăsese doar giulgiul, Maica Sfântă fusese mutată cu trupul la ceruri. Astfel, putem spune că Mântuitorul Hristos ne-a oferit un exemplu dumnezeiesc pentru toți credincioșii despre felul în care trebuie să ne iubim și să ne cinștim mamele și în general, părinții după trup.

Dar sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului se referă mai cu seamă la proslăvirea, încununarea cu glorie netrecătoare și putere mijlocitoare pentru oameni înaintea lui Dumnezeu. De aceea, în imnul Acatist închinat slăvitei Adormiri creștinii i se

adresează astfel: „Bucură-te cea plină de har, care întru Adormirea ta nu ne lași pe noi !”.

Sfântul Ierarh Martir Antim Ivireanul, inspirat de imaginea glorioasă a Celei ce, prin Adormirea Sa, a devenit Maica noastră a tuturor, rostea aceste cuvinte:

„ALEASĂ este, cu adevărat, ca soarele, pentru că este încununată cu toate razele darurilor dumnezeiești și strălucește mai vârtos între celelalte lumini ale cerului.

ALEASĂ este și frumoasă ca luna, pentru că ea, cu lumina sfințeniei, stinge celelalte stele și, pentru marea și minunata ei strălucire, de toate șiragurile stelelor celor de taină se cinstește, ca o împărăteasă.

ALEASĂ este ca revărsatul zorilor, pentru că ea a gonit noaptea și toată întunecimea păcatului, și a adus în lume ziua cea de viață purtătoare.

ALEASĂ este, pentru că este Fecioară mai înainte de naștere, Fecioară în naștere, Fecioară și după naștere, adâncime nepricepută a bunătăților și icoană însuflețită a frumuseților celor cerești. Este o grădină încuiată, dintru care a ieșit floarea cea nevestejită, și fântână pecetluită, dintru care a curs izvorul vieții, Hristos.”

Puternica mijlocire a Prea Sfintei Născătoare de Dumnezeu Sa înaintea Tronului Sfânt, rugăciunile Sale bineprimite, ne sădesc în suflete speranță și transformă această zi a slăvitei Adormiri în zi de bucurie sfântă.

Georgiana Diaconescu

Prin rugăciune vei învinge

Preacurată, Doamnă și Stăpână, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, care poți face tot binele, primește aceste cinstite daruri, care se cuvin numai ție, de la noi nevrednicii robii tăi, ceea ce ești aleasă din toate neamurile și te-ai arătat mai înaltă decât toate făpturile cerești și pământești. Căci pentru tine a fost cu noi Domnul puterilor și prin tine am cunoscut pe Fiul lui Dumnezeu și ne-am învrednicit de Sfântul Trup și de preacuratul Lui Sânge. Pentru aceasta fericită ești în neamurile neamurilor, ceea ce ești de Dumnezeu fericită, mai luminată decât heruvimii și mai cinstită decât serafimii. Și acum, Preasfântă Stăpână, de Dumnezeu Născătoare Fecioară, întru-tot-lăudată, nu înceta a te ruga pentru nevrednicii robii tăi, ca să ne izbăvim de sfatul celui înșelător și de toată primejdia: și să fim păziți nevătămați de toată lovirea cea înveninată a diavolului; ci până în sfârșit cu rugăciunile tale păzește-ne pe noi neosândiți. Ca prin paza și cu ajutorul Tău fiind mântuiți, slavă, laudă, mulțumită și închinăciune, pentru toate să înălțăm Unuia în Treime Dumnezeu, Ziditorul tuturor, acum și pururea și în vecii vecilor. Amin!

Bincredinciosul domnitor – sfânt mărturisitor

- *model de sfințenie: Domnitorul Constantin Brâncoveanu -*

„Minunat este Dumnezeu întru sfinții Lui!”

Sfântul nu trebuie privit doar ca obiect al adorării, al contemplării, ci mai degrabă cinstirea sa trebuie să devină rodnică în viața noastră prin imitarea modelului său de trăire în plan social, moral și spiritual. Un sfânt ne poate oferi un model desăvârșit de asceză și iubire, dar și de luptă pentru adevăr și dreptate, pentru mărturisirea lor mai cu seamă acolo unde ele nu sunt luate în considerație. Împotriva răului. Sfințenia este și trebuie să devină un ideal al oricărui creștin, «*Că scris este: "Fiți sfinți, pentru că Eu sunt Sfânt"*» (I Petru 1,16).

Sfințenia presupune jertfă, căci numai starea de jertfă ne poate aduce la asemănare cu Hristos, care prin cruce s-a adus pe Sine jertfă pentru noi toți. Dar în chip deosebit ca jertfire de sine pentru credință strălucesc martirii – mărturisitorii pentru Hristos până la moarte. Un exemplu elocvent, dar în aceeași timp un caz deosebit este cel al Sfinților Martiri Brâncoveni ce au preferat să moară pentru credință, deși legea turcească ierta de condamnare pe orice creștin care trecea la religia mahomedană. Uns domn al Munteniei în 1688, Constantin Brâncoveanu a domnit mai bine de un sfert de veac, marcând istoria Neamului și a Bisericii prin numeroase ctitorii (între care mănăstirea Hurezi) ocrotind cultura, secondat de Mitropolitul Antim Ivireanul, și apărând Ortodoxia pe pamânt românesc și străin.

Dar cine era de fapt Brâncoveanu, omul și domnitorul? Despre persoana domnitorului cronicile vorbesc de un om "cu blândețe și răbdare", "cu daruri vrednice împodobit", "cu adâncă pricepere și înaltă priveghere", "izvorâte din înțelepciunea și multa bunătate" pe care i-o dăruise Dumnezeu. Cronica vremii ni-l descrie pe Brâncoveanu ca un "Domn pravoslavnic, cu dragoste și râvna creștina. Credința, acest sentiment sublim, i-a călăuzit întreaga viață și i-a fost sprijinul cel mai puternic în ceasul crâncen al morții. El a lăsat în sufletul poporului amintirea unui domn creștin bun și drept, iar în artă, operele create în epoca sa arată că deasupra suferințelor zilnice și a pericolelor neîntrerupte, gândul lui știa să se elibereze și să urce la Dumnezeu, purtat de aripile curate ale credinței". Timp de mai bine de 25 de ani, în condițiile accentuării decăderii Imperiului Otoman și ale sângeroaselor războaie care angajau marile puteri din vecinătatea hotarelor țării, el a reușit să se mențină în scaunul domnesc și să transforme Țara Românească într-un important centru diplomatic european, ca și într-unul de luptă împotriva jugului otoman. Ca om și domnitor a fost

iubit și respectat de popor, iar moartea sa a fost deplânsă de mulți.

Drumul său spre sfințenie e drumul de mărire al voievodului ce a urcat sfârșitul domniei lui în calvarul Golgotei, unde a băut din paharul de oțet și fier al pătimirilor...Purtând cununa de spini a suferințelor multor luni petrecute în tortură, Brâncoveanu găsi inexplicabila forță de a-și încuraja copiii și ai îmbărbăta înaintea morții: "Fiilor, aveți curaj ! Am pierdut tot ce aveam pe lumea aceasta pământească. Nu ne-au mai rămas decât sufletele, să nu le pierdem și pe ele, ci să le aducem curate în fața Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Să spălam păcatele noastre cu sângele nostru !" Îi fu dat să vadă cum pier pe rând, vistiernicul Ianache Văcărescu, apoi fiul cel mare, urmat de Radu. Când călăul a ridicat paloșul să taie capul copilului Mateiaș, acesta "în grozăvia spaimei se ruga sultanului să-l ierte, făgăduind că se va face musulman". Este un moment crucial pentru Brâncoveanu care-și vede copilul înlăcrimat și înspăimântat, dar în același timp lepădându-se de ceea ce e mai de preț: credința. E o luptă între durerea de tată și apărarea credinței. Din ce resorturi sufletești, din ce adâncuri de conștiință, din ce tainică rezistență morală a mai putut să înfrunte împărăția și pe călăii ei, după atâtea luni de tortură e o minune dumnezeiască. Dar gândul că sufletul omenesc dănuiește în veșnicie poate explica tăria bătrânului tată, care își îmbărbăta ultimul copil, dojeniindu-l în același timp: "Din sângele nostru n-a mai fosi nimeni care să-și piardă credința. Dacă este cu puțință, mai bine să mori de o mie de ori, decât să-ți renegi credința strămoșească pentru a trăi câțiva ani mai mult pe pământ". Și astfel, Mateiaș, priinzând curaj, își puse liniștit gâtul pe tăietor și-i zise călăului: "Vreau să mor creștin: lovește!". Așa se stinse neamul Brâncovenilor, sub ochii unui tată îndurerat, dar în același timp încredințat de voia lui Dumnezeu. A preferat moartea și stingerea dinastiei, decât pierderea credinței ce nu sălășluia doar în suflet ci era una cu viața. De dragul avantajelor materiale putea să-și păstreze viața - chiar și tronul. Exemplu atât de important de jertfă, de dragoste, de credință, pentru noi toți, indiferent de starea socială, culturală și materială.

Fericiți sunt acei creștini care rabdă prin curaj și nădejde necazurile, durerile, bolile, sărăcia, nedreptatea și chiar moartea, fericiți sunt toți cei ce luptă până la sfârșit cu patimile trupului și ale sufletului și nu cârtesc, nu deznădăjduiesc, ci rabdă ca niște mucenici.

Constantina Mărgineanu

Din tâlcuirea Evangheliei

(urmare din pagina întâi)

Să avem ceva de dat, să avem ceva să-i dăm Lui, să avem ceva să-i încredințăm Lui pentru binele altora: ceva ce putem avea noi. Unii au pâine; pâine să dea pentru întărirea celor din jurul lor. Unii au învățătură; învățătură să dea celor ce au trebuință de învățătura lor. Alții au alte puteri trupești și sufletești de care au trebuință cei din jurul lor și acelea să le dea și să le pună la îndemâna celor care au trebuință. Lucru de căpetenie este să avem totdeauna ceva de dat Domnului Hristos ca să poată să se folosească omul. Să băgăm de seamă: cele cinci pâini și cei doi pești oamenii le-au dat ucenicilor și ucenicii au dat mulțimilor. Dacă dăm noi direct omului și nu dăm întâi Domnului, atunci nu vedem minune pentru că facem lucru omenesc și lucru pământesc. Dar dacă ceea ce încredințăm pentru binele altora întâi încredințăm Domnului Hristos, vine puterea dumnezeiască, cuvântarea cerească și ne arată minune, arată putere.

Deci, iubiți credincioși, în legătură cu cuvintele Domnului Hristos "*Dați-le voi lor să mănânce*" să reținem aceasta: să ne silim cu puterile așezate în noi de Dumnezeu să facem ceva pentru binele altora, să odihnim pe oamenii din jurul nostru, să-i facem să se simtă în jurul nostru și atunci le dăm ceva să mănânce trupește sau sufletește, pentru că avem inima deschisă pentru ei și nu facem ca ucenicii care ar fi zis către Domnul Hristos: "lasă că s-or descurca ei cumva", ci facem cum ne-a învățat Domnul Hristos, întâi să ne gândim ce putem noi face pentru ei, și apoi «Lasă că se vor descurca și ei, ca noi nu putem face mai mult». Întâi noi și apoi ei, nu întâi ei, și apoi noi.

Să ținem minte când ne gândim la minunea pe care a făcut-o Domnul nostru Iisus Hristos cu înmulțirea pâinilor, să fim cu minte, să fim cu mai multă grijă față de cei ce au trebuință de noi. Să ne silim să avem și noi ceva de dat lui Dumnezeu, ca să putem să-i dăm cu bucurie și omului din cele ce avem. Apoi, să nu uităm de rugăciunea cea dinainte de mâncare și de după mâncare, că Domnul Hristos și-a ridicat ochii la cer. Să nu uităm de binecuvântarea pe care o dă Domnul Hristos hranei celei de toate zilele, să nu risipim nimica! Și mai ales, să căutăm să primim în suflet binecuvântarea lui Dumnezeu pentru munca pe care o facem noi. Să avem mai multă evlavie cu care să trăim în viața noastră cea de toate zilele, ca să se preamărească Dumnezeu și de noi și prin noi, așa cum se preamărește prin toți aceia care i-au slujit Lui: Maica Preacurată, Sfinții Apostoli, Sfinții Mucenici și toți

sfinții, prin ale căror mijlociri să ne învrednicească Bunul Dumnezeu să avem și noi mai multă evlavie, mai multă luare aminte în viața pe care o ducem. Amin !

Istorie de suflet ziditoare

Doi prieteni mergeau pe un drum plin de noroi. Unul, găsi o monedă de argint și atunci continuă drumul privind numai spre pământ. El credea că va mai găsi, dar nu s-a ales decât cu hainele pline de noroi. Prietenul său îi zise: "Iată prietene, dacă nu mai privești câte odată și spre cer, ajungi să te murdărești de noroiul lumii, dar eu privind și în sus, am rămas curat"

• • •

Un oarecare creștin se plângea că fiind foarte sărac, nu poate ajuta Biserica și osânda aspru pe bogații zgârciți. Cum se făcu însă și el bogat nu se prea ținu de cuvânt.

Preotul satului zadarnic l-a rugat pe săracul de ieri să dăruiască pentru biserica cea nouă. Se duse odată la noul bogătaş acasă și dintr-una într-alta l-a rugat să privească pe fereastră.

- Ce vezi prin fereastră, întrebă preotul
- Văd oamenii!
- Privește acum în această oglindă argintată și aurită !
- Ce vezi în ea ? întrebă preotul !
- Mă văd numai pe mine !

Ei prietene - zise preotul - până erai sărac ai văzut și pe alții, dar acum aurul și argintul nu te lasă să vezi decât persoana ta.

Bogatul s-a rușinat și a dăruit totuși ceva, dar mai mult de rușine.

Texte culese de Antonia Mărgineanu

Publicație editată de parohia TOMA COZMA
Str. Toma Cozma, nr. 41, cod poștal 700 554, Iași,
tel/fax **211 273**, e-mail: margineanu@mail.dntis.ro
Preot paroh Mihai Mărgineanu
Preot II Viorel Mihalache
Secretar redacție: Vasilica Onofrei

Se distribuie prin pangarul parohiei. Pentru susținerea acestei publicații, dar și pentru activitățile culturale și filantropice ale parohiei, primim donații în contul IBAN RO38 RZBR 0000 0600 0027 6450 deschis la Raiffeisen Bank.